

73de Møde.

Torsdag den 24. Februar Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 526 af 21. December 1921 om Mægling i Arbejdsstridigheder.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 2519).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i Dag, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Bouet: Ved første Behandling af dette Lovforslag rettede jeg paa mit Partis Vegne en Del Kritik over det Forslag, som blev fremsat af den højtærede Indenrigsminister, men jeg omtalte samtidig vor Beredvillighed til at forhandle om Forslaget. Da der imidlertid i en Del af Provinspressen har været anført, at man fra socialdemokratisk Side og fra vor Side har vist Stædighed, og at Følgen deraf var blevet, at man ikke var kommet til Enighed om dette Spørgsmaal, vil jeg gerne have Lov til her ved tredie Behandling ganske kort at fastslaa, at vi fra vor Side saa langt fra har vist Stædighed, at vi tværtimod har vist en stor Imødekommen overfor Anskuelse, som fremsattes fra anden Side. Vi har paa et af de Punkter, som var af største, mest afgørende Betydning i Lovforslaget, nemlig Mandatsspørgsmaalet, vist stor Forhandlingsvillighed. Vi har efterhaanden accepteret de Forslag, som kom dels fra Indenrigsministeriets Side og dels fra socialdemokratisk Side. Vi har bøjet os for de Argumenter, som blev fremsat fra socialdemokratisk Side; vi har taget Hensyn til de Vanskeligheder, som man fra den Side hævdede, at der var ved at faa Arbejderne til at acceptere den Ordning, og derved har vi, som jo principielt i Mandatsspørgsmaalet stod paa, at naar Parterne kom til Forhandling hos Forligsmanden, skulde de

have ubetinget Mandat, strakt os saa vidt, at vi er gaaet med til at henvise Afgørelsen til den kompetente Forsamling. Vi har ogsaa vist Imødekommen i Spørgsmaalet om Urafstemningen, og vi har paa et andet Hovedpunkt, § 8, om Oplysningspligten ogsaa vist stor Imødekommen. Vi, som oprindeligt var imod, og som for Resten endnu ikke er særlig begejstrede for disse Bestemmelser i § 8 — som gaar ud paa, at de Oplysninger, som Forligsmanden modtager fra Parterne, skal gives til den modstaaende Part — ud fra den Betragtning, at naar ikke blot enkelte, men mange faar disse Oplysninger, vil det være vanskeligt at bevare den Tavsighed, som er nødvendig, har altsaa ogsaa *der* vist vor Forhandlingsvillighed og er gaaet med til Forslaget med enkelte Ændringer. Men naar vi saaledes paa forskellige Maader har vist vor Imødekommen, maa det naturligvis være en Betingelse, at man ogsaa fra anden Side tog Hensyn til vor principielle Opfattelse paa enkelte Punkter; og her kunde vi ikke opgive Kravet om, at Erhvervene ikke skulde være forpligtede ved Lovbestemmelser til at give detaljerede Oplysninger om deres Regnskaber, deres Arbejdsmetoder o. s. v. Vi maatte paa dette Punkt staa fast; men dette kan ikke kaldes for Stædighed. Lige saa vel som Socialdemokraterne paa det bestemteste hævdede Arbejdernes Interesser, saaledes maatte vi ogsaa paa dette Punkt hævde Erhvervenes Interesser, som efter vor Opfattelse ogsaa er Samfundsinteresser. Der var i Socialdemokratiets og i vor Opfattelse med Hensyn til dette Punkt saa store Divergenser, saa diametralt modsatte Opfattelser, at vi maatte kræve, at dette Punkt i Lovforslaget blev defineret saaledes, at der ikke senere blev nogen Misforstaaelse mulig, og at man ikke senere kunde lægge den Opfattelse ind i Lovens Bestemmelser, som man fra socialdemokratisk Side havde med Hensyn til dette Punkt. Det er altsaa ikke vor Fejl, naar Forligsbestræbelserne strandede; det var fra socialdemokratisk Side, man afbrød Forhandlingerne, idet man ikke vilde imødekomme os trods vor store Forhandlingsvillighed paa alle andre Punkter.

Og her synes jeg, man maa have Lov til at bebrejde Venstre, at dette Parti kun har indtaget dette ene Standpunkt at ville skaffe Enighed mellem alle 4 Partier. Venstres Repræsentanter og den højtærede Indenrigsminister har jo kun spillet Rollen som Forligsmænd; for dem var det ene afgørende det at skaffe Enighed til Veje mellem alle 4 Partier. Man kunde vel have forventet, at ogsaa Venstre havde villet give Udtryk